

CAPITOLUL 4

Apă și foc

O țară exotică, cu peisaje pitorești și cu oameni primitivi, unde veți avea ocazia să descoperiți vechi tradiții și să întâlniți la tot pasul personaje ale Basmului Străvechi, dar și înfricoșătoare creaturi ce aparțin Basmului Comercial. Principala atracție o reprezintă însă vampirii. Așa că, dacă plănuți o vacanță aici, nu uitați să vă faceți în prealabil vaccinul cu extract de usturoi. Vă sfătuim să călătoriți în grupuri organizate, însoțite de un ghid local.

Pricoliciul învățase deja pe de rost unul dintre textele imprimate pe pliantul turistic care, în urmă cu doar câteva minute, îi slujise pe post de evantai șefului de la *Pădurea bântuită*. În minte i se învălmășeau o sumedenie de întrebări, dar una, care apărea sub diferite forme, nu-i dădea pace.

— Ce o să se întâmple mai departe cu pădurea? bombăni, la un moment dat, grăbind pasul pentru a se îndepărta cât mai mult de șantierul satului de vacanță și de tăietorii de copaci.

Deja vocile oamenilor deveniseră doar un zumzet ce putea fi ușor confundat cu cel al insectelor. Topoarele și ciocanele se auzeau înfundat, de parcă cineva ar fi închis toate ușile și ferestrele în urma Pricoliciului, zăvorându-i pe intruși pe dinafară.

De fapt, pădurea însăși se comporta ca o gazdă neprietenoasă. Întreaga ei suflare fremăta, schimbând

direcția vântului și ducând departe, spre Câmpie, zarva nepoștiților. Mărăcinii creșteau mai mulți ca nicicând, împletind garduri ca de sârmă ghimpată. Copacii păreau să se chircească și să se strângă, închizându-se în ei înșiși, astfel că nici măcar soarele nu mai reușea să pătrundă printre crengile lor. Crângul Pantofarilor începea să semene cu un cufăr care își trântea de unul singur capacul, ferecându-se cu mii de lacăte nevăzute.

În liniștea care se lăsase, afundându-se din ce în ce mai tare într-o întunecime verzuie, Pricoliciul se uita cu uimire în jur. Nu s-ar fi așteptat niciodată ca pădurea în care trăia de atâta amar de vreme să aibă acele puteri nebănuite. Însă cu Celălalt Tărâm atât de aproape și mereu în coasta Lumii Noastre, orice era posibil.

„Dacă omul acesta sau altul asemenea lui este de-acum stăpân aici, ce o să se întâmple mai departe cu pădurea?” continua să se întrebe în gând Pricoliciul. „Ar putea să o taie într-o singură noapte, ar putea să-și construiască pe locul ei un castel sau chiar un oraș, o cetate!”

Își imagină fascinat și înspăimântat, în același timp, râpa sa străbătută de țevi de canalizare, apoi cărările pe care le știa atât de bine transformându-se în străzi pietruite, izvoarele tâșnind precum fântânile arteziene, tramvaie întorcând în acele luminișuri rotunde ce semănau deja cu niște piațete și case, multe case, îngheșuite unele într-altele sau unite între ele prin pasarele și podețe cioplite din lemnul copacilor doborâți.

— Dar... dacă pădurea ar putea să dispară într-o singură noapte, eu unde m-aș duce?! își continuă el șirul gândurilor, de data asta cu voce tare.

Abia atunci simți cum îl cuprinde panica. Se văzu rătăcind pe străzile acelui oraș necunoscut, fără vreo

casă sau o grotă a sa, ascunzându-se de oameni prin tomberoane de gunoi și hrănindu-se cu resturi, asemenea căpcăunilor cerșetori pe care foametea îi alungase de pe Tărâmul Celălalt și-i adusese prin părțile noastre.

Dacă nu mai era pădurea, el trebuia să plece!

O țară exotică, cu peisaje pitorești și cu oameni primitivi... Pentru el însă toate acestea însemnau „în lumea largă” sau înspre nicăieri.

— Un’ să mă duc?! scânci Pricoliciul.

Gata să izbucnească în plâns, își închipui că orice făptură de Basm cumsecade avea măcar o rudă la țară, un ascunziș în Lumea de Dincolo, un prieten care să-l aștepte cu ușa casei veșnic deschisă. El nu avea nimic și pe nimeni!

Înaintase destul de mult în adâncul pădurii, fără să bage de seamă încotro se îndreaptă, pentru că acasă nu-i mai venea să se ducă. Când s-a oprit, era lac de transpirație, iar musculițele roiau în jurul lui și i se lipeau de față. Căldura devenise umedă, în nări simțea un miros de măr. De undeva, din apropiere, orăcăia pe un ton nehotărât o broască, fără ca altele să-i țină isonul, căci nu era încă ora lor.

— Hm, asta nu e deloc calea cea bună! mormăi Pricoliciul, în timp ce se uita cum picioarele i se afundă într-o mazăgă scârboasă, plină de resturi vegetale.

Ajunsese în partea de miazăzi a pădurii, acolo unde începeau smârcurile. Copacii se răriseră, o lumină verde le învăluia trunchiurile atinse de putreziciune, pline de excrescențe ciudate, vineții. Mulți dintre ei ajunseseră doar niște cioturi ce se reflectau în ochiuri de baltă năpădite de mătasea broaștei. Pricoliciul nu putea ști

cât erau de adânci, fiindcă nu se aventurase niciodată mai departe.

Tocmai când se gândea că ar fi timpul să se întoarcă, se auzi strigat. Tresări, făcu un pas în spate și se împiedică de o creangă mare care părea să fi crescut de una singură din apă, ca un braț răsucit, îndreptat spre cer.

Vocea care îl strigase începu să chicotească. O broască sări din ascunzătoarea sa, chiar la picioarele Pricoliciului. O urmări cum dispare în salturi, trecându-și încordat o mână prin părul scurt și țepos, ca și cum și-ar fi aranjat ținuta înaintea unei întâlniri importante.

Chicotitul nu se opri. Mâzga în care deja călcase prinse a se umfla, iar suprafețele băltoacelor din apropiere păreau cuprinse de un tremur. Pricoliciul ar fi putut să plece chiar în clipa aceea, dar n-o făcu, ba chiar se cățăără pe creanga cea mare pentru a nu fi împrôșcat cu noroi.

— Ce-ai rămas înlemnit acolo? se auzi din nou vocea, bolborosit, iar ochiurile de apă din jur deveniră din cale afară de agitate, de parcă ar fi dat în clocot. Vino mai aproape! Mă gândeam c-o să apari pe la asfințitul soarelui, dar e bine și acum...

Dintr-odată, lumina scăzu și un amurg timpuriu puse stăpânire pe smârcuri, colorând băltoacele în galben și portocaliu, inspirându-i Pricoliciului, care nu mai mâncase nimic încă din ajun, niște castroane cu supă fierbinte, risipite din loc în loc. Un abur fin plutea deasupra lor, iar umbrele copacilor descompuși se lungeau și fremătau. Era oarecum trist, dar frumos.

Din instinct, Pricoliciul întoarse capul, pentru a-și vedea umbra, dar ca de obicei în ultima vreme, în pragul înserării, atunci când umbrele își făceau de cap prin lume, a lui nu era de găsit.

— O cauți degeaba, spuse în batjocură vocea. Nu e niciodată lângă tine, nu-i așa? Ea umblă pe coclauri, tu ești mereu în același loc, de mă mir că n-ai prins încă rădăcini... În fiecare noapte ea se duce să-și împlinească vrerea, tu nu faci altceva decât să stai și să-ți numeri păduchii în fiecare zi...

Vocea chicoti din nou, iar Pricoliciul simți cum inima i se strânge – atât de dureros încât se întrebă dacă asta era Sfârșitul. „Însă făpturile de basm nu mor de moarte bună!“ își zise el, îmbărbătându-se.

— O să plec, bâigui, aproape nerecunoscându-și glasul care suna ca scârțâitul unui mecanism străin, mânecat de rugină. Chiar o să plec! repetă el, iar mecanismul acela din gâtlej scoase de data asta un soi de hârâială revoltată. Pen' că nu se mai poate sta aici... E musai, trebuie, e timpul de plecare. Cre' că o să pleci și tu, adică o să fii nevoit... Și mă gândeam că știi mai bine decât mine... ce-o să se întâmple mai departe...?

Pricoliciul se opri, holbându-se. Apa se retrăsese, iar mocirla începu să se zvânte atât de repede încât în câteva clipe era deja uscată.

Vegetația îmbibată de apă începu să geamă stins, în absența ei. Cioturile copacilor trosniră. Pricoliciul simți cum creanga de sub picioarele sale se transformă în rumeguș, ca și cum s-ar fi măcinat de una singură, pe dinăuntru, din cauza căldurii uscate, dogoritoare care încingea acum smârcurile.

Încercând să-și țină echilibrul pe creanga ce se surpa sub el, observă că singurul ochi de apă care mai rămăsese era un heleșteu, la o depărtare oarecare, ce căpătase o culoare viorie, de parcă sub el ar fi răsărit cel puțin o mie de luni. Soarele asfințise brusc, refuzând să fie martorul unui fenomen din afara timpului său.

Vocea Celui-din-Baltă sună de data asta irascibilă, atotstăpânitoare. Îi aminti Pricoliciului de un trecut foarte îndepărtat, în care toate zgomotele erau într-unul singur, iar tăcerea le cuprindea pe toate.

— Mai știi cum erai înainte, tu, făptură fără' de începuturi? Mai știi cum ai venit la mine prin întuneric, cum te-ai târât până aici, ca să mă întrebi cine ești?

Pricoliciul deveni confuz. Iazul din față îi lua ochii. Simți cum se întoarce înapoi, într-un timp al nimănui.

Într-adevăr, fusese o vreme când orbecăise prin beznă, doar pentru că nopțile se sfârșeau numai ca să înceapă din nou, iar soarele era o stea palidă care abia se născuse. Un călător nu putea să-și urmeze calea fără să arunce priviri peste umăr, pentru a se încredința că nu era urmărit de vreun duh. Pricoliciul știa câte ceva din toate acestea, însă nu reușea să-și amintească dacă trăise și atunci sau doar își însușise de-a lungul timpului frânturi din poveștile altora. Iar acum nu mai făcea diferența, fiindcă o uitase pe a sa.

— O să te alunge și pe tine, mârâi Pricoliciul. O să ajungă și aici... o să sece balta... o să facă din tine...

De data asta, Cel-din-Baltă hohoti de-a binelea, scui-pând tot soiul de alge, de moluște și de lipitori. Mlaștina începu din nou să mișune de făpturi în căutare de apă, iar aceasta tâșni din cele mai nebănuite locuri și morcirla prinse iar a se îngroșa. Pricoliciul își dădu seama că Celui-din-Baltă îi fusese suficient să-și păstreze un singur smârc, o singură gură de apă, ca să nu-și irosească de tot puterile. Altfel, n-ar fi putut să sece toată mlaștina doar cu o suflare, ca mai apoi să o umple din nou.

— Ce-o să se întâmple mai departe cu pădurea? Știi? întrebă Pricoliciul cu o voce de data asta răgușită doar și destul de clară.

Cel-din-Baltă avu un moment de nehotărâre, în care orchestră broaștele ce începură să orăcăie într-un singur glas. Era acea notă gravă care dădea tonul unei simfonii.

— Ssssigur că știu! sâsâi Cel-din-Baltă precum șerpui de apă. Ssssă vii mai aproape! Ssssă te văd la față!

Pricoliciul se uită în jur. Văzu lucruri aparent normale care, pentru moment, îl liniștiră: un amurg târziu și primele stele pe cer, niște copaci afundați în smârcuri, cu rădăcini ce ieșeau la iveală, fără putință de a se agăța de nimic, broaștele și insectele. Nu pierduse cărarea, iar în spate îl aștepta pădurea lui verde, vie și protectoare, ca să-l ducă acasă.

Acasă? Dar oare mai exista Râpa ori se transformase deja într-un tobogan acvatic pentru știmate sau pentru femeile-faraon? Mai exista grota sau o astupaseră cu bolovani aduși de cine știe ce urieș de pe munte?

— Ssssă-ți văd ochisssorii! sâsâi din nou Cel-din-Baltă. Ssssunt singurul tău prieten! Ssssă vii mai aproape!

Cu vocea aceea mieroasă răsunându-i în urechi, Pricoliciul făcu un pas și încă unul. Ajunse mai repede decât se aștepta la un iaz negru și rotund, ca un ochi de iad. Deasupra lui pluteau nuferi cu flori grele, liliachii. Dinspre ele venea acea lumină lunatică care îl ispitise încă de la început.

Se așeză turcește pe malul iazului care îi inspira o groază nefiresc de plăcută. Știa că Cel-din-Baltă era undeva dedesubt.

— Ei bine, am venit! se prefăcu curajos Pricoliciul. Sunt chiar aici, pe mal, unde mă poți vedea. Așa că fă bine și spune-mi ce știi... adică ce se va întâmpla mai departe... cu pădurea... hm, și cu mine!

— Eu te pot vedea, vorbi Cel-din-Baltă, în vreme ce florile nuferilor se deschideau și se închideau ca și cum ar fi articulat cuvinte. Dar tu mă vezi pe mine? Apleacă-te ca să mă vezi!

„Vrea să mă prindă și să mă tragă în adâncuri!“ gândi înfiorat Pricoliciul. Rămase încremenit în locul în care era, de unde doar o mână foarte lungă și agilă de sub apă ar fi putut să-l înhațe.

— Nu vreau să te văd! Pot, în schimb, să te aud și mi-e bine așa...

Un timp, suprafața apei a rămas clară și întinsă ca o oglindă, doar nuferii s-au lovit ușor între ei, fără zgomot.

— Vezi tu... eu îs de spiță proastă, continuă Cel-din-Baltă pe același ton prietenos. Sunt văr cu Cel-din-Puț. Nu mă pot muta decât într-un alt iaz, heleșteu sau lac de aceeași întindere... Pot ademeni doar oameni rătăciți de drumurile lor ori cel mult niște bieți pricolici! Ce sunt eu ca să știu ceva? Nu știu nimic! Cine-s eu ca să-ți zic ce să faci? Eu sunt Nimeni. Iar tu stai proțăpît acolo... Apleacă-te nițel! Apleacă-te ca să-ți pot sorbi ochisorii și să văd în ce ape te scalzi!

Pricoliciul însă nu făcu nicio mișcare. Își examina o unghie de la piciorul stâng care-i crescuse prea mare și încovoiată, și încerca să-și limpezească gândurile. Pentru nimic în lume nu s-ar fi apropiat și mai mult de iaz.

Cel-din-Baltă își pierdea treptat răbdarea, iar apa cea neagră prinse a se învolbura ca o cafea care dă în foc.

— Ai venit la mine oropsit, vai de steaua ta! Tu m-ai întrebat cu ce lighioană te asemeni, dacă ești viu ori altminteri... iar eu ți-am zis că ești un pricolici. Dar ce știu eu? Apleacă-te și uită-te în apă, o să vezi singur cine ești!

Pricoliciul își tot zgrepțana unghia, în timp ce amintiri și senzații doar pe jumătate trăite i se învălmășeau în minte. Trecuseră parcă mii de ani de când hălăduia prin Lumea Împădurită, fără vrere, fără rost și simțea cum mersul său e cumva împotriva mersului tărâmului acestuia și al celui de dincolo, care în vremurile vechi erau totuna. Atunci i-a aținut pentru prima dată calea Cel-din-Baltă. A scormonit pe sub izvoare, tulburându-le apele ca să le schimbe cursul pentru a-l amăgi și revărsându-le umflate peste maluri, inundând cărările pe care le cunoștea. Când s-a trezit înconjurat de ape, l-a strigat: „Un’ te duci tu, biet pricolici? Hai să te văd la față, vino mai aproape!“ Toate temerile i-au sporit, însă în același timp s-a simțit mai liniștit ca niciodată.

Cel-din-Baltă vorbi din nou, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Acum atâția ani când ne-am întâlnit noi, Lumea Împădurită era doar un lăstăriș, iar cei asemenea mie răsăreau ca izburile, în locuri în care Apa Vie nu îndrăzneau să susure. Dacă nu ar fi fost goana Ciutei, noi nu ne-am fi împrăștiat ca Ciuma sau ca sora ei, Holera, care au prins viață mult mai târziu, ca să sece-re oameni. Când Bradul Lumii creștea cu nesăbuiță din izvor de Apă Vie, apa stătută sau Moartă, cum îi spuneți voi, nu era oriunde și îndeajuns, și nici nu te ducea în adâncuri. Adâncul a apărut odată cu Sorbul Pământului, atunci când Tărâmul Celălalt începuse să se împlinească și să dea naștere altor tărâmurii, de ascunziș. Dar iată că de acum s-au ivit pietre de hotar, două locuri nu mai sunt într-unul și s-a întors roata și pentru ăștia ca noi. Apa Vie secată-i de mult, Apa Moartă e pretutindeni, iar hăul se cascadează la fiecare pas. Vrei să-ți arăt? Apleacă-te doar și vei vedea!